

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudkyň JUDr. Evy Pechové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

Bc. M. H., narozen dne X
trvale bytem X

proti

žalovanému

Ministerstvo vnitra
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7 Holešovice

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal po soudu určení, že zásah žalovaného (resp. policejní hlídky) vůči žalobci dne 22. 4. 2020 v odpoledních hodinách (okolo 15 hod) v L. a posléze na obvodním oddělení policie v Mělníku spočívající ve výzvě, zajištění žalobce, včetně jeho spoutání, dvou osobních prohlídek, umístění do policejní cely a odebrání věcí, byl nezákonný.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a replika žalobce

2. Žalobce v podané žalobě uvedl, že dne 22. 4. 2020 měl v úmyslu spatřit své dítě, proto za ním přijel do obce L.. Potvrdil, že v 14:21 hod telefonicky na tísňovou linku policie oznámil, že mu matka nezletilého brání ve styku s nezletilým, a že je přesvědčen, že nezletilému může být způsobena újma na zdraví. V 15:12 hod přijela na místo dvoučlenná policejní hlídka, načež byl žalobce policisty vyzván k upuštění od protiprávního jednání, konkrétně k ukončení hovoru na tísňovou linku s výstrahou použití donucovacích prostředků. Žalobce s výzvou policistů nesouhlasil, jelikož právě žádný hovor na tísňovou linku policie nevedl. Naopak se snažil policistům vysvětlit, že se žádného protiprávního jednání nedopouští, ti mu ale skočili do řeči a nedali mu možnost předložit rozsudek s doložkou právní moci, podle kterého měl být žalobce se svým dítětem.
3. Shora popsany postup policistů vůči němu žalobce označil jako nepřiměřený, jelikož tito mu (v 15:15 hod) nejprve dali bezdůvodný pokyn k uložení telefonu do kapsy, a poté jej zajistili pro spáchání přestupku, jehož se nedopustil. Následně (v 15:16 hod) byl žalobce policisty spoután s odůvodněním, že se obávají jeho útěku, nesdělili mu však, před čím by utíkal. Policisté jej pak prohlédali a bezdůvodně odvezli na policejní služebnu, kde byl umístěn do policejní cely. V 15:33 hod byl podruhé policisty prohlédán, znovu umístěn do cely, kde byl spoután a byl mu odebrán telefon z batohu. V 15:47 hod byl z policejní cely uvolněn, byly mu vráceny věci a byl propuštěn ze zajištění.
4. Žalobce zasahujícím policistům vytkl, že by mu předložili k podpisu úřední záznamy o zajištění a o umístění do policejní cely, odmítli mu dát kopie těchto záznamů, žalobce je proto odmítl podepsat. Přestože mu tyto úřední záznamy nebyly poskytnuty, označil je za lživé.
5. Žalobce také namítal, že zásah policistů těžce narušil jeho základní osobní svobody a rodičovskou odpovědnost. Na podporu svého jednání žalobce odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1849/08, jenž podle něj potvrzuje, že každý má právo neuposlechnout zjevně nezákonnou výzvu policisty, toto právo se opírá o ustanovení Listiny základních práv a svobod a Ústavy ČR. Shrnuje, že policisté jednali formalisticky a protiprávně, neboť žalobce se nedopouštěl protiprávního jednání, pouze realizoval ústavně zaručené právo na svobodu pohybu, a neměl tak povinnost uposlechnout zjevně nesmyslné protiprávní výzvy policistů. Zopakoval, že policisté jednali bez právního podkladu, neboť žalobce před policejní hlídkou v 15:05 hod netelefonoval na tísňovou linku, a logicky tak nemohl uposlechnout výzvy k ukončení hovoru na tísňovou linku.
6. Závěrem predestřel svůj názor na řešení dané situace, neboť byl přesvědčen, že policisté měli účelu ochrany tísňové linky dosáhnout tím způsobem, že by matku jeho dítěte požádali, aby přemístila dítě do místa, kde je žalobce uvidí.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

7. Žalobce po soudu požadoval, aby určil, že zásah žalovaného vůči žalobci dne 22. 4. 2020 v odpoledních hodinách (okolo 15 hod) v L. a posléze na obvodním oddělení policie v Mělníku spočívající ve výzvě, jeho zajištění, včetně spoutání, dvou osobních prohlídek, umístění do policejní cely a odebrání věcí, byl nezákonný.
8. Žalovaný ve vyjádření ze dne 19. 11. 2020 nejprve shrnul skutkový stav věci s tím, že nesporně žalobcovu tvrzení, že dne 22. 4. 2020 okolo 15 hod došlo v obci L. k zásahu vůči žalobci. Zásah spočíval ve výzvě podle ustanovení § 114 zákona č. 273/2008 Sb. o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „zákon o policii“), a v následném zajištění žalobce v souladu s ustanovením § 26 odst. 1 písm. f) zákona o policii.
9. Nesouhlasil s žalobním tvrzením žalobce, že na tísňovou linku před příjezdem policejní hlídky telefonoval toliko jednou. Žalobce totiž na tísňovou linku telefonoval celkem čtyřikrát, a to v časech 14:22 hod, 14:39 hod, 14:41 hod a 14:51 hod, vždy s obdobným podnětem. Ze strany policisty na tísňové lince bylo již na druhý žalobcův telefonát reagováno tak, že žalobce ubezpečil o tom, že jeho podnět byl prověřen a nebyl shledán důvodným. Zároveň byl žalobce poučen o tom, že v tomto případě (tj. shodného oznámení) již nemá kontaktovat linku tísňového volání.
10. Žalovaný konstatoval, že otázky vzájemných rodinných vztahů a případná porušování pravidel péče o dítě spadají primárně do působnosti k tomu zákonem určených subjektů, jako jsou orgány sociálně-právní ochrany dětí, případně civilní soudy. Působnost policie by byla dána pouze za předpokladu, že by nastala situace svědčící o možném trestně-právním jednání, tato ale v daném případě naplněna nebyla. Tudíž zde neexistovaly skutkové ani právní důvody k žalobcem požadovaným výzvám policie, aby matka dítěte žalobci dítě ukázala.
11. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že policií zaujatý postup vůči němu byl nezákonným zásahem. Poukázal na to, že žalobce neuposlechl výzev policistů uložených v souladu s ustanovením § 114 zákona o policii, podle kterého je každý povinen bez zbytečného odkladu a bezplatně uposlechnout výzvy anebo pokynu nebo vyhovět žádosti policie nebo policisty, pokud zákon nestanoví jinak. O tom, že žalobce odmítl dané výzvy uposlechnout, svědčí i jeho vyjádření v žalobě. Žalovaný zdůraznil, že žalobce po příjezdu policejní hlídky svým jednáním eskaloval situaci, nespolupracoval s policisty na vyřešení předmětné věci a jednoznačně se tak dopouštěl (dalšího) přestupkového jednání. Tímto jednáním žalobce zároveň došlo k naplnění důvodů pro zajištění dle ustanovení § 26 odst. 1 písm. f) zákona o policii.
12. Dále žalovaný uvedl, že žalobce opakovaným kontaktováním policie na tísňové lince naplnil skutkovou podstatu přestupku podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. e) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), neboť uskutečňoval tzv. zlomyslná volání. V tomto směru odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2018, č. j. 11 Ad 6/2018-42, jenž se k naplnění tohoto přestupku vyjádřil blíže.
13. Navíc žalobce byl ještě před příjezdem policistů poučen o tom, že jeho podnět byl prověřen a nebyl shledán důvodným. Zdůraznil, že policie evidovala za rok 2019 celkem 30 obdobných oznámení ze strany žalobce a žádné z těchto oznámení nebylo shledáno důvodným.

14. Žalovaný citoval ustanovení § 10 odst. 1 zákona o policie s tím, že je nutné celý postup policistů hodnotit v kontextu skutkového děje, kdy žalobce opakovaně kontaktoval tísňovou linku; dokonce i poté, co mu byla dána příslušná výzva i poučení ze strany operátora tísňové linky. V dané věci tak nebylo rozhodné, zda žalobce volal na tísňovou linku v okamžiku, kdy přijela policejní hlídka. Z jednání žalobce na místě zásahu nebylo možné podle žalovaného dovozovat, že ve svém jednání nebude nadále pokračovat. Žalobce byl podezřelý jak ze spáchání přestupku na úseku zákona o elektronických komunikacích, tak z přestupku podle zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích ve znění rozhodném (dále jen „zákon o přestupcích“), kdy neuposlechl výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci [ust. § 5 odst. 1 písm. a) tohoto zákona].
15. Žalovaný uzavřel, že postup policie byl dle § 11 zákona o policii přiměřený, neboť k zásahu policistů (zajištění žalobce) došlo až po opakovaných výzvách, aby upustil od závadného jednání, čehož žalobce nedbal a v protiprávním jednání pokračoval.
16. K žalobcem namítanému bezdůvodnému přiložení pout žalovaný uvedl, že z podkladů ve spise vyplývá, že se žalobce od počátku projevoval konfrontačně, z jeho jednání bylo zřejmé, že se nehodlá ani v nejmenším řídit pokyny a výzvami policistů a řešit nastalou situaci pokojným způsobem. S poukazem na § 54 zákona o policii žalovaný vysvětlil, že v dané věci bylo přiložení pout z bezpečnostních důvodů zcela důvodné, neboť jejich použití má preventivní charakter a je upřednostňováno před použitím důraznějších donucovacích prostředků.
17. Žalovaný navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.
18. Žalobce ve vyjádření ze dne 21. 12. 2020 zopakoval, že neuskutečňoval zlomyslná volání na tísňovou linku. Podle žalobce je volání na tísňovou linku chráněným šířením informací, pokud nevybočuje z rámce dobré víry, a bylo na policii, aby prokázala zlomyslnost žalobcova telefonování. Taktéž byl přesvědčen, že nemohou obstát ani hodnocení žalovaného, že jeho dítě nebylo bezprostředně ohroženo na životě či zdraví ve smyslu § 33 odst. 1 věty třetí zákona o elektronických komunikacích. Byl přesvědčen, že operátoři tísňové linky nesprávně vyhodnotili jeho trestní oznámení na tísňovou linku. S odkazem na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2019, č. j. 101 Co 224/2019-1979, uvedl, že je zákonným zástupcem nezletilého dítěte, náleží mu rodičovská odpovědnost a má právo se se svým dítětem stýkat; přičemž v době jeho volání na tísňovou linku, kdy bylo jeho dítě ukrýváno a mohlo dojít např. ke zneužití dítěte nucením k pohlavnímu styku či mohlo být vydáváno v nebezpečí těžké újmy na zdraví nebo smrti. Žalobce vysvětloval, že pohřešoval své nezletilé dítě, tudíž po něm vyhlásil pátrání, dítě podle něj bylo ohroženo na zdraví a životě a nebylo proto možné hodnotit jeho volání jako zlomyslné. Nesouhlasil s tvrzením policie, že oznámení prošetřila kontrolou na adrese, kde se dítě zdržuje, jelikož policisté ukončili s žalobcem hovor, aniž by se snažili získat další informace, čímž porušili závazný pokyn policejního prezidenta. Policie podle něj pochybila a nesprávně kvalifikovala závažnost oznámení. Žalobce nesouhlasil ani s tím, že by eskaloval situaci a nespolupracoval s policisty na vyšetření předmetné věci.

III.

Správní spis, ústní jednání

19. Soud ze správního spisu zjistil následující skutkový stav:

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

20. Z úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 22. 4. 2020 v 15:49 hod, v Mělníku, č. j. KRPS-94040-1/PŘ-2020-010613, obvodního oddělení Mělník, územní odbor Mělník, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje vyplynulo, že tento záznam byl se žalobcem jakožto podezřelým sepsán ve věci neuposlechnutí výzvy. Žalobce se v něm vyjádřil tak, že se žádný přestupek nestal, jde pouze o podezření policie.
21. Z úředního záznamu o zajištění osoby ze dne 22. 4. 2020 v 15:15 hod. v L., ul. T., č. j. KRPS-94040-2/PŘ-2020-010613, obvodního oddělení Mělník, územní odbor Mělník, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje soud zjistil, že záznam byl sepsán se žalobcem, jakožto zajištěnou osobou dle § 26 odst. 1 písm. f) zákona o policii. K okolnostem zajištění bylo uvedeno, že žalobce dne 22. 4. 2020 v 15:05 hod neuposlechl výzvy policejní hlídky k ukončení jednání spočívající v opětovném volání na tísňovou linku, na níž oznamoval, že je jeho dítě ohroženo na životě a zdraví a trvá na kontrole dítěte v místě bydliště (místo jeho zajištění); byl řádně poučen o tom, že jeho oznámení již bylo vyřízeno a nejedná se o tísňové volání, byl proto vyzván k zanechání telefonování na tísňovou linku a k opuštění daného místa, což nerespektoval, i přes výzvu s výstrahou, že bude použito donucovacích prostředků a bude zajištěn, tak neučinil. Žalobce na výzvy policistů odpověděl, že se jedná o názor policisty; opět byl proto vyzván, aby zanechal protiprávního jednání; žalobce na výzvu však znovu diskutoval s policistou o její nezákonnosti; ani na další výzvu žalobce nereagoval, proto bylo přistoupeno k jeho zajištění; žalobci byla nasazena služební pouta k eskortě, a to z důvodu bezpečnosti. Žalobce byl dle § 35 odst. 2 zákona o policii prohlédán, přičemž nebyla nalezena žádná zbraň. Následně byl žalobce umístěn do policejní cely dne 22. 4. 2020 v době od 15:35 hod do 15:50 hod. Zajištění žalobce bylo ukončeno dne 22. 4. 2020 v 15:58 hod propuštěním na svobodu.
22. Z úředního záznamu o úkonech ze dne 23. 4. 2020, č. j. KRPS-94040-3/PŘ-2020-010613, obvodního oddělení Mělník, územní odbor Mělník, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje vyplynulo, že do obce L. byla vyslána policejní hlídka dne 22. 4. 2020 v 15:00 hod, jelikož žalobce byl podezřelý ze zneužití tísňové linky. Po příjezdu hlídky na místo, žalobce sdělil, že chce zkontrolovat syna, hlídka jej upozornila, že toto oznámení žalobce bylo prověřeno a o výsledku byl informován. Poté byl vyzván, aby zanechal protiprávního jednání, a to opakovaného volání na tísňovou linku a aby opustil místo, kde se nalézá. Žalobce po hlídce požadoval zopakování výzvy a informoval ji o tom, že porizuje nahrávku. Hlídka výzvu zopakovala, současně s poučením, že v případě neuposlechnutí budou použity donucovací prostředky a zajištění. Žalobce reagoval upozorněním na to, že se jedná o podezření a názor policisty, proto byl opět vyzván, aby svého jednání zanechal, ani na tuto výzvu žalobce nereagoval a místo nehodlal opustit, s policisty nepřestával diskutovat o nezákonnosti výzvy. Znovu byl stejnou výzvou vyzván k nápravě, i tato zůstala bez reakce. V 15:15 hod hlídka přistoupila k jeho zajištění a k jeho eskortě na stanici, k eskortě mu byla přiložena pouta z bezpečnostních důvodů, a protože by mohl uprchnout. Do policejní cely byl umístěn v 15:35 hod a v 15:50 hod byl vyslechnut k protiprávnímu jednání. S uložení pokuty ve výši 5 000 Kč za přestupek nesouhlasil.
23. Z oznámení o přestupku ze dne 23. 4. 2020, č. j. KRPS-94040-5/PŘ-2020-010613, obvodního oddělení Mělník, územní odbor Mělník, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje vyplývá, že žalobce byl shledán podezřelým z přestupku na úseku - přestupky proti veřejnému pořádku podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, neboť

dne 22. 4. 2020 v době od 14:22 hod do 15:00 hod opakovaně na tísňovou linku oznamoval obavu o syna s žádostí o jeho zkontrolování, přestože byl vyrozuměn o tom, že jeho syn je v pořádku. Po příjezdu policejní hlídky na místo, byl žalobce několikrát vyzván, aby zanechal svého protiprávního jednání, čemuž nevyhověl, a proto byl v 15:15 hod zajištěn pro neuposlechnutí výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci a byl omezen na svobodě a za použití pout eskortován na policejní stanici.

24. Z písemného záznamu policie č. 2020 S 33727/124 - Zajištění H. r. X (CZ) § 26/1 - opakované oznámení, T., L., Mělník (tj. písemný výtisk záznamů žalobce na tísňové lince ze dne 22. 4. 2020) vyplynulo, že žalobce dne 22. 4. 2020 telefonoval na tísňovou linku v 14:28:50 hod, v 14:39:58 hod, v 14:41:03 hod, v 14:51:05 hod, v 14:57:46 hod. Pokaždé žalobce oznamoval, že se obává, že jeho nezletilému synovi může být způsobena újma na životě a zdraví, jelikož druhým rodičem je mu bráněno ve styku s nezletilým a žádal, aby policejní hlídka přijela na místo a zkontrolovala jeho syna; pouze poslední hovor (v 14:57:46 hod.) obsahoval kromě oznámení obav žalobce o existenci nebezpečí na životě a zdraví jeho dítěte i trestní oznámení na své nezákonné omezení osobní svobody ze strany zasahujících policistů. Žalobce byl současně vyrozuměn o tom, že policejní hlídka je na cestě za ním; byl upozorněn, že problém ohledně styku s nezletilým synem je třeba řešit s příslušným orgánem ve věcech péče o děti; a bylo mu vysvětleno, že jeho obavy o syna byly vyvráceny. Za předchozí období policisté evidovali celkem 29 obdobných volání žalobce na tísňovou linku.
25. Z úředního záznamu o okolnostech a důvodech zajištění žalobce ze dne 16. 10. 2020, č. j. KRPS-94040-9/PR-2020-010613, obvodního oddělení Mělník, územní odbor Mělník, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje soud zjistil, že předmětné oddělení policie bylo požádáno analyticko-právním oddělením o vysvětlení důvodnosti zákroku vůči žalobci dne 22. 4. 2020. Zástupce vedoucího oddělení proto sdělil, že daný den bylo přijato telefonické oznámení žalobce o podezření z ohrožení života a zdraví jeho nezletilého syna, jelikož nebyl předán matkou do jeho péče. Telefonickým dotazem u matky nezletilého (Ž. P.) bylo zjištěno, že nezletilý je v pořádku u ní doma, a že probíhá opatrovnícké řízení ohledně úpravy styku k nezletilému a kontakt syna s otcem neumožní. O této skutečnosti byl žalobce telefonicky vyrozuměn, čímž byla věc vyřešena s vyhodnocením, že již není dále v kompetenci policie. Téhož dne v 14:28 hod bylo operačním střediskem přijato na tísňové lince oznámení od žalobce na ohrožení života jeho nezletilého syna, podnět byl předán OOP Mělník. V 14:39 hod žalobce opětovně učinil na tísňovou linku stejné oznámení, věc však již byla vyřízena a hlášené podezření vyvráceno, o čemž byl žalobce dozorčí službou OOP Mělník informován; rovněž tak byl žalobce poučen o možném páchání přestupku na úseku zneužití tísňové linky. V 14:41 hod žalobce znovu na tísňovou linku oznámil stejné podezření z ohrožení svého nezletilého syna, podnět byl předán OOP Mělník. Taktéž v 14:51 hod žalobce učinil na tísňovou linku totožné oznámení; policista žalobce informoval o vyřízení věci, o vyslání hlídky do ul. T. v obci L., kde se žalobce nachází. Navázán byl i telefonický kontakt s Ž. P., která uvedla, že ji přítomnost žalobce obtěžuje, neboť se z jeho strany jedná o opakované vynucování kontaktu se synem. Dále konstatovala, že sice dosud na žalobce oznámena, a proto bude věc řešit osobním oznámením na OOP Mělník. V záznamu je dále uvedeno, že v minulosti byly fyzické kontroly nezletilého u matky (Ž. P.) policií provedeny, nicméně nyní ji policie vyloučila, jelikož jejich četnost (s ohledem na počet žalobcových oznámení spojených s požadavkem na zkontrolování syna) by na nezletilého působila traumatizujícím způsobem. Následně byla na místo, kde se žalobce nacházel i z důvodu podnětu operačního střediska na

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

zneužívání tísňové linky vyslána hlídka OOP Mělník. Hlídka vyslechla žalobcův podnět, a jelikož se jednalo o podnět totožného obsahu jako jím předešlé podněty uskutečněné na tísňovou linku, vyzvala žalobce k upuštění od protiprávního jednání zneužívání tísňové linky, a k opuštění místa (pro důvodné podezření z páčání přestupku proti občanskému soužití obtěžováním Ž. P. v místě bydliště). Žalobce na výzvu nereagoval, opakoval neodůvodněné oznámení z ohrožení života a místo neopustil. Na základě neuposlechnutí výzvy byl žalobce v 15:15 hod zasahující hlídkou policie zajištěn dle § 26 odst. 1 písm. f) zákona o policii. Poté byl eskortován na OOP Mělník za užití služebních pout. V 15:35 hod byl umístěn do policejní cely, kde mu byla služební pouta odňata a byla provedena jeho prohlídka za účelem zjištění, zdali nemá u sebe zbraň. Po provedení nezbytných úkonů byl žalobce v 15:58 hod propuštěn ze zajištění. Níže byl na záznamu připojen přehled oznámení učiněných žalobcem za předchozí období, např. dne 1. 6. 2019, kdy bylo dle oznámení žalobce o ohrožení jeho syna, který mu nebyl matkou předán, v tomto případě bylo přistoupeno k fyzické kontrole jeho syna; další volání žalobce na tísňovou linku byla zaznamenána např. dne 27. 7. 2019, dne 31. 7. 2019, dne 7. 8. 2019, dne 10. 8. 2019, dne 12. 8. 2019, dne 14. 8. 2019, dne 26. 8. 2019, i v těchto dnech žalobce telefonicky na tísňovou linku oznamoval nepředání syna, ve druhém a čtvrtém případě hlídka policie fyzicky stav nezletilého prověřila s tím, že je v pořádku. Z dalších záznamů přijatých volání žalobce (např. dne 16. 11. 2019, dne 4. 12. 2019, 27. 12. 2019, 1. 1. 2020) vyplývá, že styk žalobce se synem je značně problematický a neuskutečňuje se v souladu s rozhodnutími opatrovnických soudů, přičemž žalobce se vždy obrací na tísňovou linku, kde oznamuje nepředání syna; v záznamu ze dne 27. 12. 2019 je uvedeno, že hlídka policie nebyla již na místo vyslána, a to z důvodu obav o zhoršení psychického stavu nezletilého, který po opakovaných šetřeních v místě bydliště matky ze strany policie reaguje na policejní hlídky velmi negativně s obavami o sebe a matku.

26. Z návrhu na vyřízení stížnosti ze dne 8. 6. 2020, KRPS-94899-8/ČJ-2020-10066-S-ME, odboru vnitřní kontroly, Krajského ředitelství Policie Středočeského kraje soud zjistil, že odbor vnitřní kontroly prošetřil čtená podání žalobce (nazvané stížnost či trestní oznámení) na dva policejní příslušníky zasahující dne 22. 4. 2020 v obci L. (např. ze dne 29. 4. 2020, 4. 5. 2020 (tuto stížnost vzal žalobce zpět dne 7. 5. 2020), dne 7. 5. 2020). Prošetřující policistka shrnula zjištěný skutkový stav tak, že dne 22. 4. 2020 v 14:28 hod žalobce oznámil na tísňovou linku, že je mu bráněno v péči o syna, obává se proto o jeho zdraví a život a žádal policii o zkontrolování syna. Na OOP Mělník bylo provedeno šetření bez zjištěné obavy. Žalobce opět telefonoval na tísňovou linku v 14:40 hod, v 14:43 hod a v 14:53 hod s požadavkem na zkontrolování syna. Hlídka na místo přijela a v 15:15 hod byl žalobce zajištěn, v 15:58 hod byl propuštěn. Následuje doslovný přepis jednotlivých volání žalobce na tísňovou linku dne 22. 4. 2020 a odkaz na záznamy žalobcových hovorů na tísňovou linku v eKnize fonogramů; policie zjistila, že styk žalobce se synem je upraven předběžným opatřením, dle kterého je žalobce oprávněn se se synem stýkat za přítomnosti třetí osoby jednu hodinu v každém sudém týdnu, přičemž matka nezletilého na telefonický dotaz policie uvedla, že je se synem v místě bydliště, syn je v pořádku a jedná v souladu s právě platným předběžným opatřením. Žalobce byl o tomto zjištění vyrozuměn v 14:48 hod a zároveň poučen, že další jeho oznámení lze považovat ze zneužití tísňové linky. Součástí návrhu byl i přepis úředního záznamu obou zasahujících policistů dne 22. 4. 2020. Policistka v něm uvedla, že žalobce nerespektoval výzvu hlídky, aby zanechal protiprávního jednání, ačkoli byl upozorněn na možnost použití donucovacích prostředků. Proto bylo přistoupeno k jeho zajištění v 15:15 hod a byl

vyzván k následování do služebního vozidla k eskortě, což uposlechl, k eskortě mu byla přiložena služební pouta z bezpečnostních důvodů, a že by mohl uprchnout. Na policejní stanici byl umístěn do krátkodobé cely, po přípravě výslechové místnosti (desinfekce) byl v 15:50 hod vyslechnut k protiprávnímu jednání, sepsané dokumenty odmítl podepsat. Taktéž druhý zasahující policista na základě telefonického hovoru potvrdil shora přepsaný záznam policistky s tím, že služební pouta byla žalobci nasazena pouze během eskorty a v cele byl hned rozpoután. K umístění žalobce do policejní cely bylo z úředního záznamu o umístění osoby do policejní cely – krátkodobé pod č. j. KRPS-94046/ČJ-2020-010613-CELA, v záznamu přepsáno, že do cely byl žalobce umístěn jako osoba zajištěná dle § 28 zákona o policii. Na osobní svobodě byl žalobce omezen v 15:15 hod, byla provedena jeho osobní prohlídka, nebyly mu odebrány věci, do cely byl umístěn v 15:35 hod a propuštěn na svobodu byl v 15:58 hod, kdy pominuly důvody jeho zajištění. Následoval přepis video záznamu pořízeného ze zásahu jedním ze zasahujících policistů, jímž byly naslímány výzvy policisty vůči žalobci, aby zanechal protiprávního jednání (tj. volání na tísňovou linku) a aby opustil toto místo. Na výzvu žalobce nejprve reagoval tak, že neslyší, aby policista zopakoval to, co řekl. Policista proto výzvu znovu opakoval, kdy výslovně uvedl: „Jménem zákona Vás vyzývám, abyste zanechal svého protiprávního jednání, a to v tom smyslu, abyste přestal opakovaně volat na linku 158 a opustil místo, v případě, že neuposlechnete této výzvy, já Vás vyzvu opakovanou výzvou, že bude použito donucovacích prostředků a následně budete zajištěn“. Na to žalobce uvedl, že děkuje, ale že policistu vyvede z omylu, jelikož jeho jednání není protiprávní, je pouze podezřelým a jedná se tedy jen o názor policisty. Poté se policista s žalobcem odmítne bavit, že má jasný pokyn, jak postupovat a opět vyzve žalobce stejnou výzvou s tím, že pokud výzvě nevyhoví, bude zajištěn. Žalobce se ptá, z jakého důvodu bude zajištěn, policistka, odpovídá, že se jedná o neuposlechnutí výzvy, žalobce požaduje přesné uvedení ustanovení zákona, což policisté odmítnou. Policistka sděluje, že jeho oznámení na tísňovou linku nebudou nyní řešit, neboť bylo vyřešeno, nyní se řeší přestupek, kterého se dopouští voláním na tísňovou linku a potvrzuje výzvu druhého policisty, poté záznam končí. Závěrem bylo konstatováno, že stížnost žalobce na postup policistů dne 22. 4. 2020 byla vyhodnocena jako nedůvodná. Přičemž bylo zdůrazněno, že tvrzení žalobce o tom, že byl v policejní cele spoután, bylo dementováno policistou a žádný jiný důkazní prostředek, jímž by bylo možno toto tvrzení prokázat, není k dispozici, když na OOP Mělník není v krátkodobé cele nainstalováno žádné audio nebo video záznamové zařízení.

27. Z vyrozumění o prošetření podání ze dne 9. 6. 2020, č. j. KRPS-94899-9/ČJ-2020-010066-S-ME, vypracované ředitelem krajského ředitelství policie Středočeského kraje vyplynulo, že ředitel neshledal žádnou z žalobcem podaných stížností na nezákonný postup zasahujících policistů dne 22. 4. 2020 důvodnou, mimo jiné konstatoval, že nemá za prokázané, že by služební pouta byla žalobci nasazena i po dobu umístění v policejní cele, a rovněž tak neměl za prokázané, že by mu byly během umístění v cele odebrány věci.
28. Na ústním jednání dne 26. 9. 2022 žalobce setrval na svém procesním stanovisku, zopakoval žalobní námitky a doplnil, že již od 7. srpna 2019 hlásil na tísňovou linku pohřešování a zmizení svého syna. Poukázal na to, že dle opatrovnického rozsudku se měl kontakt žalobce se synem odehrát v obci L. Žalobce nespороval, že dne 22. 4. 2020 volal na tísňovou linku a dožadoval se příjezdu policejní hlídky do obce L. kvůli jeho synovi. Potvrdil, že v době příjezdu policejní hlídky na místo, měl telefon v ruce, ale pořizoval jím záznam zásahu, tudíž logicky nemohl ukončit volání na tísňovou linku, jelikož tam právě netelefonoval. Byl přesvědčen, že jednáním policistů došlo k zásahu do jeho svobody

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

pohybu a rodičovských práv. Výzvu policistů směřovanou proti němu označil za *ultra vires*. Tudíž k zákroku (zajištění) vůči němu policisté přistoupili bez zákonného zmocnění, neboť žalobce nebyl v době, kdy byl zajišťován, ani přistižen a ani zastížen při páchání nezákonného jednání. Vysvětlil, že v případě *zastížení* je obsažen prvek očekávání, oproti tomu v případě *přistižení* prvek očekávání absentuje. Za podstatné pro nezákonnost zásahu považoval časový nesoulad v minutách, které byly uváděny policií a jež měly dokumentovat časové údaje, kdy jednotlivé zákroky policie probíhaly. Žalobce popsal, že když dítě po delší dobu nevidí, v době zásahu to bylo již po dobu několika měsíců, pak je zcela pochopitelné, že má obavy o jeho život a zdraví. Uvedl, že tak malé dítě se není schopno bránit pro svůj nerozvinutý tělesný a duševní rozvoj útokům a lze mu pak snadno ublížit. Normální rodič si ani neumí představit, co se vše může s dítětem dít, pouhá představa, že s dítětem nemůže být v kontaktu po tak dlouhou dobu, vyvolá obavu a strach v každém rozumném rodiči.

29. Žalovaný rovněž na ústním jednání setrval na svém procesním stanovisku a zopakoval, že policie není orgánem, který by byl oprávněn žalobci pomoci ve věci styku s nezletilým synem. Žalobce místo toho, aby se s řešením této záležitosti obrátil na příslušný orgán sociálně-právní ochrany dětí, začal se opakovaně obracet na tísňovou linku s obdobnými oznámeními o možném ohrožení jeho nezletilého syna na zdraví a životě. Žalovaný nesouhlasil s názorem žalobce, že o oprávněný zásah policistů vůči němu by mohlo jít toliko, kdyby byl přistižen s mobilem „u ucha“, jak telefonuje na tísňovou linku. Naopak žalovaný zdůraznil, že je zapotřebí jednání žalobce posuzovat komplexně, tj. i s ohledem na jeho předcházející zlomyslná volání na tísňovou linku.
30. Soud na ústním jednání k důkazu přehrál celý žalobcem pořízený a do soudního spisu doložený obrazovo-zvukový záznam ze dne 22. 4. 2020. Záznam začíná tím, že kamera snímá dolní část těla žalobce a boty policisty, žalobce požaduje po policistovi zopakování výzvy, protože ji neslyšel. Policista uvádí: „Jménem zákona Vás vyzývám, abyste zanechal svého protiprávního jednání, a to v tom smyslu, abyste přestal opakovaně volat na linku 158 a opustil toto místo, v případě že neuposlechnete této výzvy, znovu vás poučuji, že bude použito donucovacích prostředků, následně budete zajištěn.“ V průběhu pronášení výzvy policistou mu žalobce vstupuje do řeči slovy: „ano“, „hmm“, „dobře“, „aha“. Poté, co policista výzvu dokončil, žalobce mu poděkuje s tím, že jej vyvede z omylu, neboť označení jeho jednání za protiprávní je toliko policistovo podezření, jeho názor; a žalobce pokračuje: „... takže ještě jednou“. Na to policista znovu opakuje výzvu, do níž žalobce opět pronáší slova: „ano“, „hmm“, „dobře“, a nakonec se ptá, z jakého konkrétního důvodu jej zajistí? Na žalobcovu otázku odpovídá policistka, že zajištění bude učiněno pro neuposlechnutí výzvy, žalobce se táže na to, podle kterého ustanovení? Policistka vysvětluje, že nyní se neřeší oznámení žalobce, jelikož toto bylo vyřešeno a žalobce s tím byl srozuměn, nýbrž se řeší jeho přestupek spočívající v jeho opakovaném volání na tísňovou linku. Na to je žalobci znovu zopakována výzva ze strany policistů, žalobce říká: „z jakého důvodu ... takže dobře ... používáte donucovacích prostředků“, policista žalobci sděluje, že neuposlechl jeho výzvy a přikazuje mu, aby přistoupil ke zdi. Žalobce souhlasí, že neuposlechl výzvy, policistka mu pak přikazuje, aby si uložil mobilní telefon do kapsy (kamera již zachycuje i tváře obou zasahujících policistů a žalobce, všichni mají nasazeny ochranné roušky), policisté přistupují k žalobci, žalobce uvádí, že se jedná o zjevně nezákonný zákrok, čte nahlas osobní čísla policistů, policistka opakuje pokyn, aby si žalobce okamžitě uložil mobilní telefon, následně záznam končí. Jelikož na nosiči CD, kde byl tento obrazovo-zvukový záznam, byly ještě uloženy další nahrávky žalobce z policejní

stanice, soud se žalobce výslovně dotazoval, zdali mají být na ústním jednání tyto soudem rovněž k důkazu přehrány, žalobce na jejich přehrání netrval.

31. Dále soud k důkazu přehrál zvukové nahrávky volání žalobce na tísňovou linku pořízené policií dne 22. 4. 2020. Z první zvukové nahrávky z tísňové linky v 14:28:50 hod vyplynulo, že žalobce na tísňovou linku oznamuje, že se bojí o zdraví a život svého syna, jelikož se s ním může dít cokoliv. Žalobce uvedl, že se obrátil na obvodní oddělení v Mělníku, ale to mu pouze sdělilo, že syn je v pořádku. Připustil, že syn je pravděpodobně u matky, on jej však nemůže spatřit. Z druhé a třetí zvukové nahrávky z tísňové linky, a to v 14:39:58 hod, v 14:41:03 hod shodně vyplynulo, že žalobce činí stejné oznámení o ohrožení jeho syna na zdraví a na životě a žádá o zkontrolování syna policií. Žalobce byl policistou vyrozuměn, že ve věci bylo konáno a jeho obavy byly vyvráceny, byl v dané věci odkázán na příslušný orgán péče o děti. Rovněž tak byl žalobce požádán, aby tísňovou linku shodnými oznámeními již neblokoval.
32. Účastníci k dotazu soudu shodně konstatovali, že nemají námitek k provedenému dokazování.

IV.

Posouzení žaloby

33. Městský soud v Praze ve věci postupoval v souladu s § 87 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění rozhodném (dále jen „s. ř. s.“) a jelikož rozhodoval pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.
34. Podle [82](#) s. ř. s. platí, že *„[k]aždý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.“*
35. Z výše citovaného ustanovení § 82 s. ř. s. vyplývá, že pro aktivní legitimaci je nezbytné tvrzení, že žalobce byl přímo (1) zkrácen na svých právech (2) nezákonným (3) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5). Není-li byt jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle ustanovení § 82 a následujících s. ř. s. soudem poskytnout (obdobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 – 65).
36. Žalobce spatřoval zásah v jednání policie namířené přímo proti němu a spočívající ve výzvě, aby ukončil volání na tísňovou linku a opustil místo, kde se nalézal (tj. před bydlištěm matky jeho nezletilého syna), v jeho zajištění, včetně spoutání, dvou osobních prohlídek, umístění do policejní cely a odebrání věcí (mobilního telefonu). Žalobci tedy v souladu se zákonnou definicí obsaženou v předchozím odstavci aktivní legitimace v dané věci bezesporu svědčí.
37. Soud považuje za potřebné na tomto místě připomenout, že podle článku 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod platí, že *„státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví“*. Podle odst. 3 téhož článku platí, že *„každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá.“* Zákon o policii vymezuje pravomoc a působnost Policie České republiky k

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

provedení zmíněného článku 2 Listiny. Podle § 2 zákona o policii je obecným úkolem policie chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti, plnit úkoly podle trestního řádu a další úkoly na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti svěřené jí zákony.

38. Podle § 10 odst. 1 zákona o policii: „[v] případě ohrožení nebo porušení vnitřního pořádku a bezpečnosti, jehož odstranění spadá do úkolů policie, je policista ve službě nebo zaměstnanec policie v pracovní době povinen provést úkon v rámci své pravomoci (dále jen „úkon“) nebo přijmout jiné opatření, aby ohrožení nebo porušení odstranil.“
39. Podle § 26 odst. 1 písm. f) zákona o policii: „[p]olicista je oprávněn zajistit osobu, která byla přistižena při jednání, které má znaky přestupku, je-li důvodná obava, že bude v protiprávním jednání pokračovat anebo mařit řádné objasnění věci.“
40. Podle § 26 odst. 2 zákona o policii: „[p]olicista po pominutí důvodu zajištění osobu neprodleně propustí, nestanoví-li tento zákon jinak. Je-li pro to právní důvod, předá osobu příslušnému orgánu nebo zařízení pro výkon ochranného opatření.“
41. Co se týče zjištěného skutkového stavu tak ze správního spisu, z dokazování provedeného na ústním jednání (zejména z obrazovo-zvukového záznamu pořízeného žalobcem a ze zvukových nahrávek hovorů žalobce na tísňovou linku) vyplynulo a mezi účastníky nebylo sporu o tom, že dne 22. 4. 2020 se žalobce nalézal v obci L., odkud v 14:21 hod a poté ještě třikrát telefonoval na tísňovou linku, aby oznámil své obavy o zdraví a život svého nezletilého syna a po policii požadoval, aby jeho syna zkontrolovala. Poté, co na místo přijela policejní hlídka, byl žalobce několikrát vyzván (na obrazovo-zvukovém záznamu žalobce je výzva zachycena třikrát), aby upustil od protiprávního jednání a opustil místo s tím, že nevyhoví-li výzvě, budou vůči němu použity donucovací prostředky. Žalobce však výzvě odmítl vyhovět, jelikož byl přesvědčen, že je nezákonná. Policisté mu sdělili, že za nevyhovění výzvě bude zajištěn, žalobce opět s postupem policie nesouhlasil a neustále požadoval její řádné vysvětlení současně s právní kvalifikací. Na to již policisté přistoupili k zajištění žalobce, nasadili mu služební pouta a převezli jej na obvodní oddělení v Mělníku, kde byl prohledán, za účelem zjištění nemá-li u sebe zbraň, umístěn v 15:35 hod do policejní cely, byly s ním sepsány úřední záznamy, které odmítl podepsat a v 15:58 hod byl propuštěn na svobodu. Naopak sporným mezi účastníky bylo, zdali měl žalobce nasazena služební pouta i v cele krátkodobého zadržení na obvodním oddělení v Mělníku, zdali byl policisty prohledán dvakrát a byl-li mu odebrán mobilní telefon po dobu zajištění.
42. Nejprve se soud zabýval otázkou splnění zákonem stanovených podmínek pro zajištění žalobce zakotvených v § 26 zákona o policii. Ze shora citovaného ustanovení § 26 odst. 1 písm. f) zákona o policii vyplývá, že k zajištění osoby lze přistoupit v případě, kdy je konkrétní osoba přistižena při jednání, jenž má znaky přestupku, a je-li zde důvodná obava, že v daném jednání bude pokračovat. Soud upozorňuje, že z citované právní úpravy nevyplývá povinnost zasahujícího policisty provádět na místě hmotněprávní kvalifikaci skutku, podstatné je, že policisté měli důvodné podezření, že došlo ke spáchání přestupku, což se následně může i nemusí potvrdit.
43. Policie jedná operativně a pro její postup je určující, jak se situace jeví v daném místě a čase. Úvahy ohledně zákonnosti výzvy lze vést až následně s lepší znalostí celé věci, tyto však nemohou určovat jednání policistů na místě (k tomu viz zásada policejní iniciativy podle § 10 zákona o policii, k níž se podrobně vyjadřoval Nejvyšší správní soud v rozsudku pod

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

sp. zn. 6 As 255/2014, bod 35). Soud na tomto místě odkazuje i na právní větu rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 5. 10. 2016, sp. zn. 30 Cdo 5661/2015, která upozorňuje na nezbytnost respektování, ale i na vzájemné působení zásad přiměřenosti, zdrženlivosti a iniciativy při jednání policistů během zásahu, když uvádí že: „*[č]innost policejního sboru při provádění služebních zákroků a služebních úkonů je obecně ovládána dvojicí zásad, jimiž jsou zásada přiměřenosti a zdrženlivosti a zásada iniciativy. Tyto dvě zásady typicky působí každá v opačném směru a regulují činnost policejního sboru tak, aby na jedné straně nedocházelo k nečinnosti, a tím absenci ochrany práv osob, ale aby současně také nedocházelo k takovému aktivnímu plnění úkolů policie, které by zasahovalo nad míru nezbytnou do práv či svobod osob. Obě zásady je nutné aplikovat vždy současně. Zákon však nenařizuje přísnou proporcionalitu. Aby byl zákrok účinný, je z povahy věci nezbytné, aby byl o něco razantnější, než je útok či jiné nebezpečné jednání, proti němuž je zakročováno.*“

*K povaze přestupku podle § 119 odst. 1 písm. e)
zákona o elektronických komunikacích*

44. Při posouzení jednání žalobce soud vyšel z následující právní úpravy:
45. Podle § 2 zákona o policii: „*[p]olicie slouží veřejnosti. Jejím úkolem je chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti, plnit úkoly podle trestního řádu a další úkoly na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti svěřené jí zákony, přímo použitelnými předpisy Evropské unie nebo mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (dále jen „mezinárodní smlouva“).*“
46. Podle § 33 odstavec 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, jenž je v nyní posuzované věci třeba považovat za zvláštní právní předpis podle předchozího odstavce, je „*[p]odnikatel poskytující veřejně dostupnou interpersonální komunikační službu založenou na číslech umožňující koncovým uživatelům volání na čísla v národním nebo mezinárodním číslovacím plánu je povinen poskytovat všem svým koncovým uživatelům, včetně zdravotně postižených uživatelů a uživatelů veřejných telefonních automatů, přístup k tísňovým službám prostřednictvím tísňové komunikace na tísňová čísla s centrem tísňové komunikace, který je bezplatný a který nevyžaduje použití jakéhokoliv platebního prostředku. Tento podnikatel je povinen zajistit přístup zdravotně postižených uživatelů k tísňovým službám, který je rovnocenný s přístupem dostupným ostatním uživatelům. Tísňovými čísly jsou jednotné evropské tísňové číslo 112 a národní tísňová čísla 150, 155, 158, popřípadě další čísla stanovená v číslovacím plánu. Tísňová čísla slouží k oznámení události v případech, kdy je ohrožen život, zdraví, majetek nebo veřejný pořádek.*“
47. Podle § 33 odstavec 12 zákona o elektronických komunikacích se „*[z]lomyslným voláním na čísla tísňového volání rozumí volání na tato čísla za jiným účelem, než který je stanoven v odstavci 1.*“
48. Podle § 119 odst. 1 písm. e) zákona o elektronických komunikacích se „*[f]yzická osoba dopustí přestupku tím, že uskutečňuje zlomyslná volání nebo jinou zlomyslnou komunikaci na tísňová čísla*“. Podle odstavce 9 tohoto ustanovení lze za takový přestupek uložit pokutu do výše 200 000 Kč.
49. Jako červená niť se nyní posuzovanou kauzou táhne bezútěšná rodinná situace žalobce, který se nemůže s nezletilým synem vídat tak, jak by si přál. Žalobce se dne 22. 4. 2020 opakovaně v rozmezí několika málo minut obracel na tísňovou linku, kde pokaždé oznamoval možné ohrožení zdraví a života svého syna, neboť jej nemůže spatřit, a proto

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

požadoval, aby syna zkontrolovala policie. Již během tohoto volání na tísňovou linku byl žalobce policistou z tísňové linky řádně a zcela srozumitelným způsobem zpraven o tom, že jeho obavy byly vyvráceny; byl poučen, že je třeba oznamovanou skutečnost řešit nikoli s policií, nýbrž s příslušným orgánem sociálně-právní péče o děti; zároveň byl informován, že na místo byla vyslána hlídka policie a byl požádán, nechť totožnými oznámeními neblokuje tísňovou linku. Sám žalobce připustil, že situace, když syna po delší dobu nevidí, v něm vyvolává obavy a strach, co by se vše mohlo se synem dít, že by mohl být ohrožován na zdraví, životě atp. Tyto tíživé subjektivní pocity jsou pak zřejmě spouštěčem k potřebě ujistit se, že je syn v pořádku, což žalobce činí voláním na tísňovou linku. Prostřednictvím tísňové linky totiž žalobce oznamuje, že jeho dítěti může být způsobena újma na zdraví a na životě a zároveň žádá policii, aby syna zkontrolovala, když tak nemůže učinit sám. Skutečným záměrem žalobce volání na tísňovou linku tedy není oznámení o zjištěném bezprostředním faktickém ohrožení života a zdraví nezletilého syna, nýbrž vymožení si setkání (slovy žalobce alespoň spatření) s jeho synem na matce nezletilého. Byť by k tomuto postupu žalobce vedla neutěšená situace s ohledem na okolnosti nezdařeného výkonu soudního rozhodnutí o styku s nezletilým, nemohlo v žádném případě jít o naplnění podmínek, za nichž lze legálně a v souladu s jejím určením použít tísňovou linku policie. Zaujatý názor soudu je podpořen i obsahem úředních a zvukových záznamů ve správním spise, z nichž vyplývá, že žalobce se shodného jednání dopustil již v minulosti, když policie evidovala z jeho strany až 29 předchozích oznámení ohrožení života a zdraví jeho syna, které musela vyhodnocovat. Z obrazovo-zvukového záznamu zásahu pořízeného žalobcem, je patrné, že žalobce i při příjezdu policejní hlídky měl v ruce mobilní telefon, když na něj pořizoval tento záznam, nicméně policisté se mohli dle názoru soudu zcela oprávněně, zejména po předchozích negativních skutečnostech s jednáním žalobce, domnívat, že bude ve volání na tísňovou linku pokračovat. Přitom v dané situaci ani nebylo rozhodné, zdali žalobce volal na tísňovou linku přímo v okamžiku, kdy na místo, kde se nacházel, přijela policejní hlídka, neboť zákon o elektronických komunikacích obsahuje právní úpravu, podle které jednoznačně platí, že nejde-li o bezprostřední ohrožení života, zdraví, majetku či veřejného pořádku, je každé (jiné) použití bezplatné linky tísňového volání nutno považovat za volání zlomyslné (§ 33 odst. 12 citovaného zákona), které zakládá odpovědnost za přešůpek podle § 119 odst. 1 písm. e) téhož zákona. Bylo tudíž zcela irelevantní, zdali byl žalobce v době příjezdu policistů přistižen při telefonování na tísňovou linku či nikoli. Soud zdůrazňuje, že prostřednictvím tísňové linky nelze řešit problematiku úpravy a vymáhání si styku s nezletilým dítětem, k tomuto ostatně neslouží ani správní řízení, nýbrž toliko řízení ve věcech opatrovnických. S ohledem na shora uvedené pak bylo zcela na místě vyhodnotit jednání žalobce jako jednání, jímž naplnil zákonem stanovené předpoklady odpovědnosti za přešůpek (zlomyslné volání na tísňovou linku) a policisté proto oprávněně měli důvodné podezření, že ze strany žalobce došlo a bude docházet k páchání přešůpku.

50. Jak ostatně dovodil Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 7. 12. 2018, č. j. 11 Ad 6/2018-42, „[z]ákon č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, obsahuje právní úpravu, podle které zcela jednoznačně platí, že nejde-li o bezprostřední ohrožení života, zdraví, majetku či veřejného pořádku, je každé použití bezplatné linky tísňového volání nutno považovat za volání zlomyslné (§ 33 odst. 12 tohoto zákona), které zakládá odpovědnost za přešůpek podle § 119 odst. 1 písm. e) téhož zákona. Nebylo-li možno považovat důvody volání žalobce na tísňovou linku za souladné s jejím určením, je na místě závěr, že žalobce svým jednáním naplnil zákonem stanovené předpoklady odpovědnosti za přešůpek.“.

K povaze přestupku proti občanskému soužití

51. Při posouzení jednání žalobce soud vyšel z následující právní úpravy:
52. Podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4. zákona o přestupcích, se *„fyzická osoba dopustí přestupku tím, že úmyslně naruší občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustí jiného hrubého jednání.“*
53. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 2 As 84/2009 – 64, lze za hrubé jednání považovat takové jednání, které narušuje občanské soužití takovou měrou, že podle obecného názoru a přesvědčení překračuje rámec pouhé nevhodnosti (nesprávnosti). Je proto třeba důsledně odlišit jednání hrubé a jednání jinak nevhodné (např. porušení pravidel slušnosti, zdvořilosti). Nejvyšší správní soud také dovodil, že za jiné hrubé jednání, jež narušuje občanské soužití, považuje vyhrožování jinou újmou než újmou na zdraví, pomlouvání a vydírání, pokud se nejedná o trestný čin.
54. Jak již předestřeno výše žalobce vede s matkou nezletilého syna (Ž. P.) dlouhodobý a vyostřený soudní spor o výkon péče k nezletilému. Soud v této souvislosti odkazuje na úřední záznam o okolnostech a důvodech zajištění žalobce ze dne 16. 10. 2020, č. j. KRPS-94040-9/PŘ-2020-010613, ze kterého plyne, že dne 22. 4. 2020 v 14:51 hodin byla (policií) *„při telefonickém kontaktu Ž. P. dotázána k přítomnosti žalobce v místě jejich bydliště, vzhledem k opakovaným neodůvodněným obdobným oznámením z předchozí doby ze strany žalobce z podezření na ohrožení života a zdraví jeho nezletilého syna, byla dotázána, zdali jí přítomnost žalobce v místě jejich bydliště obtěžuje, k čemuž uvedla, že ano, jedná se o opakované vynucování kontaktu se synem i přes různé překážky, kdy syna nemůže otci předat a byla poučena o možnosti podat oznámení proti žalobci na úseku přestupku proti občanskému soužití. K tomu uvedla, že dosud tak neučinila, ale že jí újma jednáním žalobce vznikla a věc bude řešit osobním oznámením na OOP Mělník (dosud tak neučinila).“*
55. Pokud za dané situace policisté pro účely svého zásahu na místě (před domem matky nezletilého v L.) předběžně kvalifikovali jednání žalobce taktéž jako přestupek proti občanskému soužití, považuje soud i tento postup za správný a logický. Matka žalobcova syna volajícím policistům výslovně sdělila, že přítomnost žalobce v místě jejího bydliště vnímá jako obtěžující, a že *„věc bude řešit osobním oznámením na OOP Mělník“*, policisté tudíž mohli oprávněně předpokládat, že chce ohlásit jednání žalobce jakožto přestupek proti občanskému soužití a v dané situaci tak s žalobcem také jednali, když ho na toto upozornili výzvou k ukončení závadného jednání a k opuštění místa.
56. Soud shrnuje, že na straně policie bylo v době zásahu dáno důvodné podezření z páchání přestupku zlomyslného volání na linku tísňového volání a přestupku proti občanskému soužití ze strany žalobce. Přijaté výzvy policistů vůči žalobci, aby ukončil protiprávní jednání (volání na tísňovou linku) a opustil místo (před domem matky nezletilého) soud s ohledem na hodnoty bezprostředně ohrožené tímto jednáním (tj. blokování tísňové linky pro skutečně potřebná volání o pomoc a obtěžující charakter jednání žalobce pro matku nezletilého) posoudil jako zcela souladné s nastalou konkrétní konfliktní situací a se zákonem.
57. Jak vyplývá z obrazovo-zvukového záznamu pořízeného žalobcem a z písemných podkladů ze správního spisu k zajištění žalobce ze strany policistů došlo pro jeho opakované neuposlechnutí výzvy policistů k upuštění od protiprávního jednání a opuštění místa.

Posouzení žalobcem tvrzeného nezákonného zásahu žalovaného formou zajištění

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

58. Podle § 43 odst. 1 zákona o policii „*vyžaduje-li to splnění konkrétního úkolu policie, je policista oprávněn přikázat každému, aby a) po nezbytnou dobu nevstupoval na policistou určené místo (dále jen „určené místo“), b) se po nezbytnou dobu nezdržoval na určeném místě, nebo c) po nezbytnou dobu setrval na určeném místě, hrozí-li závažné ohrožení života nebo zdraví*“.
59. Podle § 114 zákona o policii „*každý je povinen bez zbytečného odkladu a bezplatně uposlechnout výzvy anebo pokynu nebo vyhovět žádosti policie nebo policisty; to neplatí, pokud tento zákon nebo jiný právní předpis stanoví jinak. Nelze-li účelu výzvy, pokynu nebo žádosti dosáhnout pro odpor osoby, je policista oprávněn tento odpor překonat*.“
60. Z citovaného zákonného ustanovení § 114 zákona o policii tedy platí, že zásadně každý je povinen uposlechnout výzvy (pokynu nebo žádosti) policisty. Pokud osoba nesplní či odmítne splnit uvedenou povinnost, může její jednání naplnit zejména skutkovou podstatu přestupku neuposlechnutí výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Neuposlechnutí výzvy lze vynutit (překonat odpor) silou, resp. použitím donucovacích prostředků. Všichni, jimž je výzva určena, jsou povinni ji uposlechnout; v okamžiku jejího vydání se jí nelze protivit, a to ani v případě přesvědčení dotčené osoby, že se jedná o neodůvodněný příkaz nebo o nedůvodné použití síly (viz např. I. ÚS 263/97). Současně je policista povinen při aplikaci tohoto ustanovení vždy zvažovat zásadu přiměřenosti (§ 11). Podle této zásady musí policista postupovat tak, aby žádné osobě v důsledku tohoto postupu nevznikla bezdůvodná újma, a aby případný zásah do práv a svobod osob, vůči nimž směřuje úkon, nebo do práv a svobod osob nezúčastněných nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného úkonem.
61. V této souvislosti soud poukazuje na bohatou a ustálenou judikaturu, například na právní větu usnesení Ústavního soudu sp. zn. I.ÚS 263/97 ze dne 6. 1. 1998, která zní následovně: *[o]bčané jsou povinni se podrobit výkonu pravomoci veřejného činitele bez ohledu na vlastní soukromý názor. Jsou-li přesvědčeni, že tímto jednáním bylo porušeno jejich právo či jim byla způsobena škoda, mohou se proti takovému postupu veřejného činitele bránit jiným, a to zákonným způsobem. Ústava České republiky, Listina základních práv a svobod, ani žádná jiná právní norma nepřipouští, aby občané nejprve hodnotili zákonnost postupu veřejných činitelů a teprve na základě toho jejich pokynů uposlechli nebo neuposlechli.*“ Z uvedeného právního názoru Ústavního soudu vyšel i Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 5. 6. 2008, č. j. 5 As 34/2007-66, v jehož druhé právní větě je uvedeno, že: „*všichni občané jsou nepochybně povinni se podrobit výkonu pravomoci veřejného činitele bez ohledu na vlastní soukromý názor. Jsou-li přesvědčeni, že tímto jednáním bylo porušeno jejich právo či jim byla způsobena škoda, mohou se proti takovému postupu veřejného činitele bránit jiným, avšak zákonným způsobem. Ústava České republiky, Listina základních práv a svobod, ani žádná jiná právní norma nepřipouští, aby občané nejprve hodnotili zákonnost postupu veřejných činitelů a teprve na základě tohoto jejich pokynů neuposlechli (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1998, sp. zn. I. ÚS 263/97, www.nalus.usoud.cz).*“ Taktéž Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 17. 8. 2011, č. j. 1 As 63/2011 – 90, daný závěr aproboval, když uvedl, že: „*nelze nikdy vyloučit, že za úkonem policisty může stát nesprávná úvaha. To je ovšem řešitelné následně (stížností, náhradou škody dle zákona č. 82/98 Sb. atd.), primární je povinnost jednat hned s motivací předejít vzniku škodlivého následku. Veřejný činitel v postavení policisty při operativním zákroku nemá komfort správního orgánu, čas a různé prostředky k dosažení zamýšleného legitimního cíle (formalizované dokazování, ověřování, opakované upozornění,*

pořádkové pokuty), a proto po něm také nelze požadovat v jednání limity, které existenci takových podmínek předpokládají“.

62. Ze shora citovaných zákonných ustanovení a judikatury je zcela zřejmé, že žalobce, byť by byl sebe víc přesvědčen o nesprávnosti a nezákonnosti výzvy učiněné policisty vůči němu, byl povinen výzvy policistů vyslyšet a uposlechnout je, což tento výslovně odmítl učinit. Proto bylo ze strany policistů přistoupeno k jeho zajištění. Soud konstatuje, žalobci při jeho zajištění nebyla způsobena žádná ať už fyzická či psychická újma, z obrazovo-zvukového záznamu pořízeného žalobcem je naopak patrné, že se zasahující policisté chovali zcela profesionálně, žalobci se nejprve snažili situaci vysvětlit, žalobce však nebyl přístupný konstruktivnímu vyřešení nastalé situace, proto policisté přistoupili k vydání výzvy, která byla pronášena několikrát (na obrazovo-zvukovém záznamu žalobce byla zachycena třikrát), nahlas a byla formulována zcela srozumitelně. Součástí výzvy bylo i řádné poučení o případném použití donucovacích prostředků ze strany policistů, pokud ji žalobce neuposlechně. Žalobce byl povinen uposlechnout výzvu policie podle § 43 zákona o policii. Jelikož tak neučinil, nelze s ohledem na okolnosti případu považovat jeho zajištění policisty za nezákonné či excesivní. Neuposlechnutím výzvy policie vydané podle § 43 odst. 1 zákona o policii žalobce porušil § 114 zákona o policii a zároveň se dopustil jednání vykazujícího znaky přestupku podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, pro které jej byli policisté v souladu s § 26 odst. 1 písm. f) zákona o policii oprávněni zajistit. Nejednalo se tedy v případě jeho zajištění o nezákonný zásah správního orgánu.

Posouzení žalobcem tvrzeného nezákonného zásahu žalovaného formou nasazení služebních pout policisty

63. Podle § 53 odst. 1 zákona o policii: „[p]olicista je oprávněn použít donucovací prostředek k ochraně bezpečnosti své osoby, jiné osoby nebo majetku anebo k ochraně veřejného pořádku.“
64. Podle § 53 odst. 3 zákona o policii: „[p]olicista je oprávněn použít donucovací prostředek, který a) umožní dosažení účelu sledovaného zákrokem a b) je nezbytný k překonání odporu nebo útoku osoby, proti níž zakročuje.“
65. Podle § 54 písm. a) zákona o policii: „[p]olicista je oprávněn použít pouta a prostředek k zamezení prostorové orientace také ke spoutání osoby zajištěné, je-li důvodná obava, že může být ohrožena bezpečnost osob, majetku nebo ochrana veřejného pořádku anebo že se osoba pokusí o útěk.“
66. Pokud jde o naplnění speciálních podmínek pro použití služebních pout jakožto donucovacího prostředku, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2021, č. j. 8 As 180/2019-59, kde je k možnosti užití pout uvedeno následující: „zákon o policii obsahuje v § 53 obecné podmínky pro použití donucovacích prostředků a vedle toho v § 54 speciální úpravu pouze pro použití pout. Z dikce § 54 zákona o policii (viz použití slova „také“) lze dovodit, že pouta lze v souladu se zákonem použít jak v případě naplnění obecných podmínek, tak podmínek speciálních. Rozdílem je, že v případě obecných podmínek je nutná existence ohrožení hodnot uvedených v § 53 odst. 1 zákona o policii, kdežto u speciálních podmínek postačuje s ohledem na postavení osoby, vůči níž je donucovací prostředek použit, „pouze“ důvodná obava z možnosti ohrožení uvedených hodnot. Jelikož se speciální podmínky týkají výlučně osob omezených na svobodu, zákon předpokládá zvýšenou míru pravděpodobnosti agresivního chování nebo snahy o útěk, a proto policistovi dovoluje užít pout, i když ještě ani nenastalo ohrožení hodnot vymezených v obecných podmínkách pro použití donucovacích prostředků. Odborná literatura k tomu uvádí, že „důvodná obava může plynout z okolností,

které se týkají např. osoby omezované na svobodě (nebezpečný pachatel, recidivista, pachatel s historií útěků, intoxikovaná osoba, osoba silně rozrušená), které se týkají jejího jednání (agresivně se chováající osoba, pachatel, jemuž hrozí vysoký trest) nebo jiných okolností, které odůvodňují obavu z výše uvedeného jednání “ (Vangeli, B. Zákon o Policii České republiky . 2. vydání. Praha : Nakladatelství C. H. Beck, 2014, s. 220).

67. V posuzované věci není mezi účastníky sporné, že k použití donucovacích prostředků vůči žalobci poté, co byl zajištěn, došlo, když mu byla nasazena služební pouta k eskortě; sporné však je to, zda byly splněny zákonem stanovené podmínky jejich použití.
68. Předně soud opakuje, že zasahující policisté vůči žalobci uplatnili opakovaně výzvu s výstrahou o možnosti použití donucovacích prostředků zcela v souladu se zákonem. V dané věci nebylo sporu o tom, že se žalobce dobrovolně této výzvě nepodrobil, což ostatně vyplývá i z žalobcem pořízeného obrazovo-zvukového záznamu. Přičemž z tohoto záznamu je rovněž zřejmé, že žalobce v době zásahu nastalou situaci bezvýhradně neguje, projevuje se vůči policistům arogantně, když je osočuje z neznalosti a vstupuje jim do řeči, dokonce i v okamžiku sdělování výzvy a zcela se odmítá jakkoli se podřídit udíleným pokynům. Soud jen připomíná, že před příjezdem policejní hlídky žalobce na tísňovou linku opakovaně oznamoval ohrožení svého syna na zdraví a životě, žalobce sám připustil, že když syna po delší dobu nevidí, začne si představovat, že by jeho syn mohl být vydáván v nebezpečí těžké újmy nebo smrti (toto tvrdil i ve vyjádření ze dne 21. 12. 2020 a na ústním jednání dne 26. 9. 2022). Přitom si žalobce i v době zásahu byl vědom toho, že jím podané oznámení o ohrožení zdraví a života jeho syna bylo již ze strany policie prověřeno a shledáno nedůvodným (viz oznámení žalobce na tísňovou linku dne 22. 4. 2020 v 14:28:50 hod). Soud je proto přesvědčen, že se v době zásahu na chování žalobce zásadním způsobem podepsalo rozčilení z dlouhodobě panující neuspokojivé rodinné situace, jež mu zastřelo objektivní náhled na situaci, ve které se nacházel. Soud zdůrazňuje, že tuto skutečnost rozhodně nemíní nikterak bagatelizovat či znevažovat, naopak soud je přesvědčen, že emoce vyvěrající z rodinných vztahů patří k těm nejsilnějším. Byť tedy soud do jisté míry silné znepokojení žalobce chápe, nelze jím ospravedlnit jeho averzi podřídit se výzvě a příkazům policistů. Zasahující policisté přivolaní na místo zásahu byli o shora popsaných rodinných problémech žalobce a o jeho opakovaných voláních na tísňovou linku velmi dobře zpraveni. Žalobce dal zasahujícím policistům zcela jasným způsobem najevo, že se rozhodně nemíní řídit jejich pokyny, dobrovolně neuposlechne jejich výzvy a nebude s nimi ani elementárně spolupracovat, navíc se nacházel pod dlouhodobým emočním tlakem a vystupoval silně rozrušeně, což ve svých důsledcích nezbytně vedlo k použití donucovacích prostředků k překonání žalobcova odporu, aby uposlechl jejich výzev a pokynů.
69. Pokud tedy celková shora uvedená situace jednoznačně ukazovala na to, že žalobce je natolik rozrušen, že nikterak nemíní uposlechnout výzvy policistů a řídit se jejich pokyny při eskortě, byli policisté nuceni překonat jeho odpor pomocí donucovacích prostředků. Pak v rámci předcházení škodám v podobě potenciální fyzické újmy způsobené si žalobci v silném rozrušení, či způsobené žalobci použitím jiných, v úvahu přicházejících donucovacích prostředků (hmatů, chvatů, kopů atp.) ze strany policistů, byl výběr donucovacího prostředku formou nasazení služebních pout žalobci při eskortě, nejprůměrnějším a nejšetrnějším řešením, jímž bylo dosaženo stejného zákonem aprobovaného cíle.

70. Soud tedy neshledal, že by se policisté dopustili vůči žalobci nezákonného zásahu použitím donucovacího prostředku formou nasazení služebních pout při eskortě, neboť na straně policistů existovala důvodná obava o ohrožení bezpečnosti žalobce a nejednalo se tak o nepřípustné ryze preventivní a paušální použití pout dle § 54 zákona o policii (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2021, č. j. 8 As 180/2019-59).
71. Policisté sice odůvodňovali použití služebních pout i poukazem na možnost žalobcova uprchnutí, soud však pro toto jejich tvrzení nenalezl v žádném provedeném důkazu oporu. Naopak z obrazovo-zvukového záznamu žalobce je zřejmé, že neměl v úmyslu z místa zásahu uprchnout. Tato nedůvodná obava policistů již nemůže změnit v předcházejícím odstavci zaujatý názor soudu.
- Posouzení žalobcem tvrzeného nezákonného zásahu žalovaného, který spatřoval v tom, že byl po převezení na policejní stanici téhož dne umístěn v policejní cely, kde byl spoután, bezdůvodně dvakrát prohledán a byl mu odebrán mobilní telefon z batohu*
72. Dle § 28 písm. a) zákona o policii: „policista je oprávněn umístit do policejní cely (dále jen „cela“) osobu zajištěnou“.
73. Dle § 29 odst. 1 zákona o policii: „před umístěním osoby do cely je policista oprávněn přesvědčit se, zda tato osoba u sebe nemá zbraň nebo jinou věc způsobilou ohrozit život anebo zdraví a takovou věc odebrat. Za tímto účelem je oprávněn provést prohlídku osoby. Je-li věc podle věty první zdravotní pomůcka, jejíž odnětí způsobuje psychickou nebo fyzickou újmu, musí být pro odebrání zvláštní důvod.“
74. Soud na tomto místě připomíná, že zákonné ustanovení § 28 zákona o policii obsahuje taxativní výčet možností, kdy je policista oprávněn umístit konkrétní osobu do policejní cely. V dané věci nebylo pochyb o tom, že žalobce byl do policejní cely umístěn jen a pouze proto, že byl tzv. zajištěnou osobou. A právě tato možnost je zakotvena pod písmenem a) dotčeného zákonného ustanovení, policisté tedy postupovali zcela v souladu se zákonem, když zajištěného žalobce umístili do policejní cely na stanici v Mělníce. K umístění žalobce do policejní cely došlo dle záznamu policistů v 15: 35 hod (dle žalobního tvrzení žalobce v 15:33 hod) a k jeho propuštění z cely v 15:58 hod (dle žalobního tvrzení žalobce v 15:47 hod). Byť žalobce nesouhlasil a vnímal jako nezákonné jednání ze strany policistů skutečnost, že byl před umístěním do policejní cely prohledán, soud opět konstatuje, že policisté i v tomto případě postupovali zcela zákonným způsobem, neboť ustanovení § 29 odst. 1 zákona o policii umožňuje policistům provést před umístěním osoby do policejní cely její prohlídku, aby se přesvědčili, zda osoba nemá u sebe zbraň nebo jinou věc způsobilou ohrozit život či zdraví. Žalobce přitom netvrdil ničeho o nestandardních praktikách uplatněných policisty během provádění jeho osobní prohlídky. Pokud žalobce v žalobě poukazoval na nezákonnost další policisty provedené osobní kontroly v dané věci, a to ještě před jeho zajištěním, soud uvádí, že ze správního spisu nevyplývají žádné indicie svědčící ve prospěch tohoto žalobcova tvrzení. Taktéž žalobcovo tvrzení o tom, že byl během umístění v policejní cele spoután, zůstává jen v rovině neprokázaného tvrzení. Ze správního spisu je naopak zřejmé, že policisté, kteří žalobce umístili do cely, tuto skutečnost výslovně popřeli; navíc předmětná cela krátkodobého zadržení není vybavena žádným kamerovým záznamovým zařízením. Rovněž tak policisté popřeli a ani z žádných listin ve správním spise nevyplývá (nebyl zde založen písemný seznam odebraných věcí dle § 29 odst. 2 zákona o policii), že by žalobci byl odebrán mobilní telefon. I toto tvrzení žalobce tak zůstalo jen v rovině tvrzení, aniž by

jej žalobce jakkoliv osvědčil. Soud naopak v této souvislosti odkazuje na zvukové nahrávky pořízené žalobcem z pobytu na policejní stanici, tudíž je zřejmé, že žalobce měl mobilní telefon po celou dobu podávání vysvětlení a vypisování příslušných formulářů ve své dispozici a bez jakýchkoli potíží jej používal, jelikož na něj veškeré zvukové záznamy pořizoval. Pokud žalobce nesouhlasil s časovými údaji uváděnými policisty v záznamech ze zásahu, jelikož se lišily s jím naměřenými časovými hodnotami v řádu minut, pak soud posoudil takovéto malé odchylky v časových údajích za pochopitelné, mohly být způsobené například rozdílným seřazením hodin. Soud je však nepovažuje za podstatné pro rozhodnutí ve věci, ostatně žalobce sám ani neuvedl, z jakého konkrétního důvodu by tyto odchylky měly být v dané věci zásadní.

75. Ani v tomto případě tedy soud neshledal, že by se policisté dopustili vůči žalobci nezákonného zásahu jím tvrzenými jednáním spočívajícím v umístění v policejní cele, kde byl spoután, bezdůvodným prohledáním a odebráním mobilního telefonu z batohu.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

76. Lze tak uzavřít, že žalovaný se v daně věci nedopustil nezákonného zásahu vůči žalobci, soud proto nedůvodnou žalobu podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
77. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. září 2022

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.